

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 81/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného Nosko & Partners s. r. o., Podjavorinskej 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Michal Mihálik, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 126/2014 z 11. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Nosko [REDAKČIA]

& Partners s. r. o., Podjavorinskej 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Michal Mihálik, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom (sťažovateľ zjavne nesprávne uvádza, že ide o uznesenie, pozn.) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr 126/2014 z 11. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že Obvodný pozemkový úrad v Námestove (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. OPÚ-2013/00049/K z 5. apríla 2013, sťažovateľovi priznal náhradu za pozemky v obvode záhradkárskej osady [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ] za parc. č. [REDAKOVANÉ] s výmerou podielu 735 m² a parc. č. [REDAKOVANÉ] s výmerou 313 m² vo výške 1 289,83 €.

Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom okrem iného namietal výšku náhrady, ktorá nezodpovedala trhovej hodnote už uvedených pozemkov. V tejto súvislosti sťažovateľ dal do pozornosti rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 27. novembra 2007 vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 74258/01. Obvodný pozemkový úrad v Žiline (ďalej len „odvolací orgán“) rozhodol o odvolaní rozhodnutím z 23. júla 2013 č. ObPÚ 2013/00277/K tak, že zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, s ktorého odôvodnením sa stotožnil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu sťažovateľ podal 21. novembra 2013 správnu žalobu. Sťažovateľ v žalobe argumentoval najmä tým, že mu nebolo doručené rozhodnutie o ustanovení znalca, proti ktorému Správny poriadok výslovne pripúšťa možnosť odvolania, a teda došlo k porušeniu jeho procesných práv podľa Správneho poriadku. Zdôrazňuje, že v správnom konaní mal prvostupňový správny orgán zabezpečiť riadne vykonanie znaleckého dokazovania po riadnom ustanovení znalca rozhodnutím. Krajský súd v Žiline

(ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 20 Scud 1/2014 z 9. septembra 2014 žalobu zamietol.

Sťažovateľ proti označenému rozsudku krajského súdu podal 7. októbra 2014 odvolanie, v ktorom zdôraznil, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 1 Sžr 126/2014 z 11. októbra 2016 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na už spomenutý rozsudok ESLP z 27. novembra 2007 vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice proti Slovenskej republike, ktorý sa zaoberá problematikou primeranej náhrady za odňatie vlastníctva k pozemkom v zriadenej záhradkárskej osade, namieta:

„V nadväznosti na vyššie opísaný rozsudok ESLP vykonala Slovenská republika úpravu legislatívy, a to v podobe zákona č. 57/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 64/1997 Z. z. a v podobe vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 254/2010 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov.

Napriek vyššie uvedeným legislatívnym úpravám je však potrebné poznamenať, že ich aplikácia na postup pri stanovovaní náhrady za odňatie vlastníctva k pozemkom v záhradkárskych osadách nevedla k odstráneniu prekážok toho, aby sa poskytovala náhrada, ktorej výška bude v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu, t. j. v žiadnom prípade nedošlo k náprave uloženej predmetným rozsudkom ESLP.

Sťažovateľ uvádza, že náhrada vo výške 1.289,83 EUR priznaná rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorej výška vychádzala zo znaleckého posudku č. 41/2012 vypracovaného [REDAKOVANÉ] ku dňu 30. 07. 2012 nie je náhradou, ktorá zodpovedá trhovej cene pozemkov ku dňu prevodu pozemkov.

Sťažovateľ na preukázanie skutočnej trhovej hodnoty pozemkov dokladá oznámenie Mesta [REDAKOVANÉ] k žiadosti jeho príbuznej [REDAKOVANÉ], rodenej [REDAKOVANÉ] o odkúpenie pozemkov v predmetnej lokalite (katastrálne územie [REDAKOVANÉ]) od Mesta [REDAKOVANÉ], z ktorého vyplýva, že v rozhodujúcom čase bola trhová cena predmetných

pozemkov niekoľkonásobne vyššia ako je náhrada priznaná rozhodnutím... K tejto skutočnosti sťažovateľ dokladá aj vyjadrenie Mesta [REDACTED] k charakteru pozemkov odňatých sťažovateľovi, a to zo dňa 26. 10. 2012, z ktorého vyplýva, že podľa cenovej mapy mesta je cena za 1 m² daných pozemkov 35.- EUR.

Sťažovateľ uvádza, že porušenia jeho základných práv a slobôd, ktorých sa dopustil prvostupňový správny orgán, resp. ďalšie orgány, porušovateľ neodstránil a nenapravil.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na porušenie je práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, keďže ako opakovane namieta, nedošlo k ustanoveniu znalca rozhodnutím správneho orgánu, napriek skutočnosti, že ani po ústnom prerokovaní znaleckého posudku so zástupkyňou sťažovateľa neboli odstránené nejasnosti ohľadom vypracovania znaleckého posudku - v tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na iné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 28. 10. 2015, sp. zn. 9 Sžr/126/2013, v ktorom sa potreba ustanovenia znalca rozhodnutím správneho orgánu v uvedených prípadoch jednoznačne deklaruje. “

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález v znení:

„1. Základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, boli porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. 10. 2016, sp. zn.: 1 Sžr 126/2014 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania v sume 374,80 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

Z citovaného vyplýva, že sťažovateľ v petite svojej sťažnosti nešpecifikuje konkrétne odseky čl. 20 a čl. 46 ústavy, ktorých porušenie namieta, avšak z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1

a 2 ústavy, a preto ústavný súd predbežne prerokoval jeho sťažnosť z hľadiska týchto, ako aj v záhlaví tohto uznesenia označených ustanovení ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých

sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným

a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 260/07 alebo II. ÚS 439/2016).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, a ani preskúmať právne závery, ktoré všeobecný súd zo skutkového stavu zisteného správnymi orgánmi vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd poukazuje aj na povahu a špecifický charakter správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy,

že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (m. m. IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 784/2015, II. ÚS 737/2015).

Podstatou námietok sťažovateľa, prostredníctvom ktorých namieta porušenie v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, je neprimeranosť poskytnutej finančnej náhrady za odňatie jeho vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá podľa jeho tvrdení nezodpovedá trhovej cene týchto nehnuteľností. Sťažovateľ namieta aj nedostatok v procesnom postupe správnych orgánov, ktoré nevydali rozhodnutie o ustanovení znalca na účely určenia výšky finančnej náhrady, čím mu bola odňatá možnosť uplatniť procesné oprávnenia – podať odvolanie proti ustanoveniu znalca v správnom konaní.

V relevantnej časti napadnutého rozsudku najvyšší súd okrem poukazu na (podľa neho) presvedčivú argumentáciu rozsudku súdu prvého stupňa uvádza:

«... Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či je činnosť znalca v správnom konaní v súlade so zákonom, pokiaľ nie je ustanovený konajúcim správnym orgánom. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

... Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Medzi účastníkmi... je sporné skutkové vymedzenie splnenia zákonných podmienok pre určenie výšky náhrady...

Obdobne sa Najvyšší súd vyjadril aj o hodnovernosti výsledku znaleckej činnosti v inom rozsudku (sp. zn. 1 Sžso 36/2010): „Pri námietke, že znalecký posudok trpí vadami, Najvyšší súd konštatuje, že aj v tomto prípade sú žalobkyne zaťažené dôkazným bremenom,

tzn. že musia preukázať, že znalkyňa namietaným postupom porušila štandardy znaleckej činnosti, a preto znalecký posudok je v súdnom konaní nepoužiteľný...“

... pre Najvyšší súd nevyplýva porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky, ak by správny orgán pripustil v správnom konaní znalecký posudok od znalca, ktorého by do tohto konania neustanovil. Naopak, znalecký posudok predložený iným zadávateľom (t. j. Slovenským pozemkovým fondom, ktorý je súčasne aj účastníkom konania - § 6 písm. d/ zák. č. 64/1997 Z. z.) v správnom konaní má rovnakú relevanciu a výpovednú hodnotu ako znalecký posudok, ktorý vyhotovil znalec ustanovený správnym orgánom. Navyše z ustanovenia § 8 ods. 2 zák. č. 64/1997 Z. z. v citovanom znení, ktoré plní úlohu „ius specialis“ k úprave Správneho poriadku, nevyplýva žiadny záver, že iba správny orgán je oprávnený zadať uvedení úlohu znalcovi, a preto bolo celkom oprávnené, že znalec túto úlohu, t. j. stanovenie všeobecnej hodnoty pozemkov v konkrétne označenej záhradkovej osade aj vykonal...

Z hľadiska následného dokazovania znaleckým posudkom nemá Najvyšší súd žiadne pochybnosti, že by výška náhrady potvrdená v napadnutom rozhodnutí bola určená nesprávne.

Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobcovi prislúcha náhrada určená vo výške prvostupňovým orgánom.»

Ústavný súd po preskúmaní sťažnostnej argumentácie a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že správnym orgánom, ako ani vo veci sťažovateľa konajúcim všeobecným súdom nemožno vytýkať, že v konaní prihliadali na dôkaz (znalecký posudok) predložený jedným z účastníkov administratívneho konania. Sťažovateľ bol v správnom konaní prostredníctvom právnej zástupkyne oboznámený s jeho obsahom, mal možnosť sa k nemu vyjadriť a prípadne zadať vypracovanie znaleckého posudku inému zvolenému znalcovi, ktorý by v konaní sám predložil správnemu orgánu na účel

preukázania svojich tvrdení o nesprávnom určení výšky náhrady, alebo kvalifikovaným spôsobom namietat' proti osobe znalca, ktorý znalecký posudok vypracoval. Svoje procesné oprávnenia však s'ťažovateľ v rámci správneho konania nevyužil. Za týchto okolností svoje tvrdenie o nesprávnom určení výšky finančnej náhrady znaleckým posudkom v správnom ani súdnom konaní nepreukázal relevantným dôkazom, ktorý by bol spôsobilý spochybniť závery znaleckého posudku, z ktorého správne orgány pri rozhodovaní vychádzali. Vo vzťahu k predloženému vyjadreniu mesta [REDAKOVANÉ] o charaktere pozemkov odňatých s'ťažovateľovi z 26. októbra 2012, ktorým preukazuje vyššiu trhovú cenu pozemkov, ústavný súd rešpektujúc, že hodnotenie preukaznej sily jednotlivých dôkazov je vecou úvahy všeobecných súdov, dodáva, že toto vyjadrenie nemožno považovať za dôkaz spôsobilý spochybniť posudok kvalifikovaného znalca z odboru odhadu ceny nehnuteľností, ktorý sa pri jeho vyhotovení riadil kritériami ustanovenými príslušnými právnymi normami, ktorými sa riadi určovanie ceny nehnuteľností (napr. zohľadnenie účelu využitia pozemku, diferenciacia podľa polohy a pod.).

Vo vzťahu k námietke s'ťažovateľa, že príslušné správne orgány, resp. všeobecné súdy v jeho veci nerešpektovali rozsudok ESLP vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice proti Slovenskej republike, keďže nevytvorili podmienky na poskytnutie náhrady, ktorá by sa blížila k trhovej hodnote nehnuteľnosti, ústavný súd poznamenáva, že po vydaní tohto rozsudku ESLP došlo k zmene vnútroštátnej legislatívy, ktorá jeho závery zohľadnila. V s'ťažovateľovej právnej veci správne orgány, ako aj správne súdy konali už za takto zmenenej právnej situácie. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup súdu (ako aj orgánov verejnej správy) v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (pozri napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Pretože v preskúvanom prípade najvyšší súd ako súd odvolací pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie po právnej i skutkovej stránke, pričom primeraným spôsobom svoje závery odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že s'ťažovateľom uplatnené námietky sa javia nedôvodné a nesignalizujú takú priamu

príčinnú súvislosť s možným porušením jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že o prípadnom porušení označeného základného práva hmotnoprávneho charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. To zvlášť platí vtedy, ak porušenie svojich práv hmotného charakteru namieta sťažovateľ v spojení, resp. z obdobných dôvodov ako namietané porušenie svojich procesných práv.

Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľom v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré

by signalizovali porušenie ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia práv hmotného charakteru, t. j. základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018